

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

A romantic couple in wedding attire embracing in a grand, classical building. The woman is wearing a white lace wedding dress with a long train, and the man is wearing a grey suit. They are standing on a stone walkway with large columns in the background.

*Abielu esimesel
võimalusel*

Kodulinna hurmurid

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Marriage on Demand
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kristina Guhse
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 1995 by Susan Mallery Inc.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B12369719
ISBN 978-9949-82-504-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

TA oli unustanud, kui hea see saatan sinistes teksapükstes välja nägi.

Rebecca Chambers seisis läbimärjana garaazhis, kohe ukse kõrval. Väljast kostvad tormihääled summutasid kleidi ja juuste ühtlase tilkumise, kuid ta tundis üksikuid piisku kätele ja jalgadele ning sealt maha langemas. Ripsmetušš oli kahtlemata silmade alla täiuslikud poolringid moodustanud. Rebecca ei kandnud tavaliselt eriti meiki, kuid täna oli ta välimuse kallal eriliselt vaeva näinud. Valge pluus oli siidist ja pestav, taevale tänu. Kuid avar lilleustriline sviiter oli siidisegust, mis ei elaks läbileotamist üle. Muda kattis ta uusi musti madalaid kingi. Ta nägi ilmselt välja nagu midagi sellist, mille kass on tупpa tarinud. Või hullem veel.

Ta ei teadnud, kas jumal karistab teda kõigi naeruväärsete fantaasiate eest või on saatusejumalannad otsustanud tema kulul korralikult naerda. Ta ohkas vaikselt ja lükkas märjad

juuksed näolt. Mis tähtsust sel oli? Mis iganes põhjusel, iga kord selle mehe lähedusse sattudes tegi ta end täielikult ja läbinisti lolliks. Ta ei suutnud end takistada pööraseid ja kohatuid mõtteid mõtlemast. Need hägustasid ta aju ning jätsid ta õhu ja täislausete järele ahmima. See oli kaks aastat kestnud. Rebecca heitis pilgu oma tilkuvale kehale ja surus oige maha.

Ta pilk liikus ligunenud välimuselt automootori kohale kummardunud mehele ja tema liibuvatele teksadele. See polnud aus, lausus Rebecca endale, silmitsedes kulunud teksariiet ja prinki taguotsa, kust algasid lubamatult pikad saledad jalad. Mees tõuseb kohe püsti, pöörab end ringi ja näeb teda. Tema ise on nagu tilkuv kodutu rott, samas kui mees näeb jumalik välja. Ta vaatab Rebeccat oma tapvate hallide silmadega ja ootab, et naine midagi ütleks. Kui ka Rebecca keel ei lähe sõlme, hakkavad ta põlved värisema. Sel polnud tähtsust, et ta oli peaaegu kolmekümneaastane ja vastutustundlik täiskasvanu.

Ta oli viimase kahe aasta jooksul täpselt ka üksteist korda Austin Lucasega ühes ruumis viibinud. Ta oli end kaksteist korda lolliks teinud. Ühel korral oli ta pärast linnakoosolekul väikese suupistelaua ümber paiskamist üritanud nii kiiresti Austini lähedusest põgeneda, et oli end ettevaatamatult ringi pööranud ja otse vastu seina jooksnud.

Ta püüdis sellele mitte mõelda. Hoolimata kergest jahedusest, mida põhjustasid märjad riided ja juuksed, olid ta põsed piinlikkusest tulised. Ta surus käed näole ja soovis, et tal oleks kuhugi mujale minna. Aga tal polnud. Austin oli ta ainus lootus. Mida mees teda nähes küll öelda võib?

Rebecca vaatas garaažis palavikuliselt ringi, lootes leida midagi julgustavat. Ühe seina ääres tööpingil seisis raadio. Rokkmuusika täitis ruumi. Auto eesmise kaitseraua vasaku nurga kõrval seisis määrdunud kärul punane tööriistakast. Ei midagi väga inspireerivat, kuigi varustuse mehisus pani teda end veelgi eksinumalt tundma. Tal oli kaks öde ja tal polnud meeste mängudega eriti kogemusi.

Ta hingas sügavalt sisse, tundes masinaõli, märja tsemendi ja millegi sellise lõhna, mis võis olla vaid Austin ise. Ta võitles tungiga samm tagasi astuda. Ta kõhus ühendasid närvid ja ootusärevus käed ülitundlikkuse kohmakas tantsus. Palun, jumal, miks see pidi Austin olema? Naised sosistasid kõikjal linnas, et ta on ahvatlev kui saatan ise. Taevas teab, et ta oli ka Rebecca jaoks ahvatlev.

Rebecca kõhatas kurgu puhtaks. „Härra Lucas?“

Austin valis just selle hetke, et mutrivõti käest pillata ja valju häälega vanduda. Vandumine summutas Rebecca sõnad. Naine avas rääkimiseks uuesti suu, kuid Austin kummardus, et tööriist üles võtta, ning ta teksapüksid tõmbusid tagumiku ümber pingule.

Neliteist aastat tagasi oli Rod Dowell jalutanud kümnenda klassi matemaatikatundi, seljas valged tenniseriided. Rebecca oli sulanud oma puidust koolipingiga ühte ja juurelnud selle üle, kas tal õnnestub veel kunagi normaalselt hingata. Lõpuks see juhtus, aga selleks kulus peaaegu kolm aastat. Ta oli seda salajast armumist kandnud endaga kaasas kuni lõpetamiseni, mil ta viimaks leidis endas julguse Rodile edu soovida. Poisi põgus: „Jah, sulle ka“ oli Rebecca erutusest pahviks löönud.

Nüüd, silmitsedes Austin Lucast või pigem mehe pikki jalgu ja prinkis ümarat taguotsa, tundis ta, kuidas keel tõmbus sõlme ja juba niigi niisked käed muutusid higiseks. See polnud tähtis, et ta oli teismelise kombel armumiseks kaugelt liiga vana. See polnud tähtis, et Austin ei huvituks sellisest naisest nagu tema. See polnud tähtis, et Rebecca hoopis teisest liigast oli – nagu püüaks lastemeeskonna pallur profiga võistelda. Rebecca ei suutnud Austinile vastu panna ja ta ei saanud ka lahkuda. Austin oli ta ainus lootus.

Rebecca lükkas õlad taha ja kinnitas endale, et peab midagi ütleva, enne kui surnuks väriseb. Ta avas suu. Austin hakkas kõnelema enne, kui Rebecca midagi öelda jõudis.

„Kui kaua sa seal tilkudes seista kavatsed?“

„Mitte kaua,“ ütles Rebecca väriseva häälega. „Veel umbes kümme minutit või nii.“ Ta surus käe suule, suutmata uskuda, et oli päriselt midagi sellist öelnud. Ta silmad vajusid võbeledes kinni. Ta tahtis surra. Ta palvetas, et tsementpõrand mureneks ja ta endasse neelaks. Põrand ei andnud järele.

„Sa võid nüüd vaadata,“ lausus Austin, kerge aasimine juba niigi madalat häält veelgi sügavamaks muutmas.

Rebecca avas esmalt ühe silma ja siis teise. Austin seisis ta ees, pühkides käsi räpasesse kaltsu. Ta polnud eriliselt nägus, kinnitas Rebecca endale, kuid imestas siis, miks ta üldse vaevus valetama. Sellest polnud kasu. Austin kandis luitunud teksasärki, mis oli topitud kulunud teksapükstesse. Rebenenud kangal vasaku põlve juures polnud midagi pistmist moega, see oli seotud Austini elustiiliga. Ta käised olid küünarnukkideni üles kääritud. Särgi ülemised kolm nõöpi olid avatud, paljastades täpselt nii palju ihu, et Rebecca kaine mõistus sattus ohtu.

Rebecca pilk kerkis kõrgemale, mööda kandilisest lóuast ja kindlapiirilistest huultest – mis ei naeratanud, muidugi, sest Austin naeratas harva – teravate pósesarnade ja sirge ninani. Mehe külmad hallid silmad varjasid hoolikalt kõiki emotsioone. Tihedad tumedad juuksed olid näolt eest lúkatud. Need olid piisavalt pikad, et särgikrae alumist äärt riivata.

Austin oli patuselt náigus. Rebecca pilk eksis väikesele kuldsele kórvaróngale, mida mees kandis. Órn kuldróngas tundus mehe täiesti maskuliinsel kehal kohatu. Rebecca polnud kunagi varem tundnud meest, kes kannaks kórvaróngast. Väike róngas nági täiuslik välja, móttles ta löödult. See meenutas talle piraate ja salajaste naudingute tarbeks röövitud naisi ning pani teda juurdlema selle üle, kuidas Austin tavadega mángis. See pani teda mótlema mehe voodis olemisele. Ta sureks kahtlemata naudingust, aga oleks see vast viis lahkumiseks. Rebecca ajas selja sirgu ja sundis end rahulikuks. Austin oli kõigest mees ja kuldne róngas kõigest kórvaróngas. Glenwood oli muidugi väike linn ja ülejäänud riigiga võrreldes pisut parempoolne. Siinsed mehed ei kandnud kórvaróngaid.

Aga Austin kehtestas oma reeglid. See oli, Rebecca pidi tunnistama, osa tema veetlusest. Ta oli paha poiss, hunt lambanahas. Kuidas peaks küll temasugune naine suutma sellele vastu panna?

„Rebecca?“ lausus Austin.

Ta nime kóla mehe huultel pani Rebecca varbad niisketes ja mudastes kingades krónksu tómbuma. „Ah?“ Viimseni väljendusrikas, móttles ta oiet maha surudes.

„Miks sa siin oled?“

Rebecca avas kõnelemiseks suu. Midagi ei tulnud kuulda-vale. Ta sulges selle ja mõtles pingsalt, proovides siis uuesti. „Mu auto jäi kinni.“

Austini tumedad kulmud tõmbusid kokku. „Hea küll. Kus su auto on?“

Ta rääkis aeglaselt, justkui kõneleks juhmi lapsega. Rebecca tahtis nõrdimust välja näidata ja öelda, et on täiesti võimeline vestlema. Kahjuks polnud see nii. Ta polnud iial suutnud Austinile öelda rohkem kui üks või kaks lauset, ilma et mingi äpardus juhtuks. Ta vaatas avatud garaažis ringi. Siin polnud vähemalt midagi sellist, mida ta oleks saanud ära lõhkuda või maha ajada.

„See on sissesõiduteel,“ sõnas ta garaažist välja vihma kätte astudes. Leotav paduvihm oli pisut järele andnud, asendudes ühtlase kerge sajuga. Ta tundis vihmapiisku lagipeal ja õlgadel.

Austin kõhkles, enne kui välja astus. „Kas tahad vihma-varju?“ küsis ta.

Rebecca heitis pilgu oma lillelisele kleidile. See rippus avaralt ja niiskelt ta keha ümber. Pikk säärteni ulatuv seelikuosa oli raske ja venis ilmselt. „Ma arvan, et selle jaoks on juba pisut liiga hilja või mis?“

Austini pilk libises üle naise, soojendades Rebecca külmunud ihu ja paisates elektrilised sähvatused ta vereringesse. Kui nende pilgud kohtusid, naeratas Austin aeglaselt. „Tundub nii.“

Ta astus Rebeccast mööda, vanad mustad kauboisapad mudas lirtsumas. Rebecca oli kui paigale naelutatud. See polnud paks pori, mis teda nii kindlalt paigal hoidis. See oli Austini naeratus.